

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

6 май 1980 година*

„Неприлагане на директивите за хармонизиране на законодателството, което се отнася до моторните превозни средства и тракторите”

По дело 102/79

Комисията на Европейските общности, за която се явяват юридическите съветници г-н Rolf Wagenbauer и г-н Auke Haagsma, които действат в качеството на агенти, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на нейния юридически съветник г-н Mario Cervino, г-н Jean Monnet Building, Kirchberg,

ищец,

срещу

Кралство Белгия, за което се явява г-н Robert Hoebaer, директор на Ministère des affaires étrangères, du commerce extérieur et de la coopération au développement (Министерство на външните работи, външната търговия и сътрудничеството с развиващите се страни), който действа в качеството на агент, със съдебен адрес в Люксембург – Белгийското посолство,

ответник,

искане за обявяване, че Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по Договора за ЕИО като не е въвело в сила в предписаните срокове законите, подзаконовите и административните разпоредби, които е необходимо да са в съответствие с дванадесет директиви на Съвета за сближаването на законодателствата на държавите-членки, които се отнасят до моторните превозни средства и колесни селскостопански или горски трактори,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, А. O'Keefe и А. Touffait председатели на състав, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н Р. Pescatore, г-н Mackenzie Stuart, г-н G. Bosco, г-н Т. Коорmans и г-н О. Due, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Reischl,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

---

* Език на производството: немски.

1. С искова молба от 25 юни 1979 г. Комисията е подала жалба по член 169 от Договора за ЕИО за установяване, че Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по Договора, като не е предприела в предписания срок мерки, необходими да отговарят на Директиви 70/221, 70/387, 74/60 и 74/483 на Съвета относно сближаване на законодателствата на държавите-членки, които се отнасят до моторните превозни средства (ОВ 1970 г., L 76, стр. 23 и L 176, стр. 5; 1974 г., L 38, стр. 2; и L 266, стр. 4, съответно) и с Директиви № 74/150, 74/151, 74/152, 74/346, 74/347, 75/321, 75/322 и 75/323 на Съвета относно сближаването на законодателствата на държавите-членки, които се отнасят до колесни селскостопански или горските трактори (ОВ 1974 г. L 84, стр. 10, 25 и 33; L 191, стр. 1 и 5; 1975 г., L 147, стр. 24, 28 и 38, съответно).

2. Всички посочени директиви са били приети на основата на член 100 от Договора за ЕИО, който се отнася до хармонизирането на законите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите-членки, които пряко се отнасят до създаването или функционирането на общия пазар. Първата серия от посочените директиви е била приета по силата на Директива № 70/156 на Съвета от 6 февруари 1970 г. относно сближаването на законодателствата на държавите-членки по отношение на типовото одобрение на моторни превозни средства и техните ремаркета (ОВ L 42, стр. 1); втората серия директиви е била приета по силата на Директива № 74/150 на Съвета от 4 март 1974 г. за сближаване на законодателството на държавите-членки относно типовото одобрение на колесни селскостопански трактори, за която също така се твърди, че не е била приложена.

3. Въпросните директиви предвиждат срокове за тяхното приложение, обикновено осемнадесет месеца, които изтичат на различни дати между 24 септември 1971 г. до 22 ноември 1976 г. Не се оспорва, че в тези срокове Белгия не е предприела никакви мерки за приложение на директивите. Въпреки това белгийското правителство счита, че независимо от това то не е нарушило задълженията си по Договора. В подкрепа на това то представя два вида аргументи.

4. Първо, правителството отговорно твърди, че целта на директивите, а именно – премахването на някои бариери пред търговия в Общността, е била постигната напълно в Белгия по силата на административната практика; тъй като белгийските изисквания в тази област са по-малко строги от правилата на Общността, не съществуват пречки пред вноса на превозни средства и трактори, които отговарят на тези правила.

5. Белгийското правителство смята, че този начин на разглеждане на приложението на директивите е в пълно съответствие с член 189, параграф 3, който предоставя на държавите-членки „избора на форми и методи“ по отношение на приложението на директивите. Следователно правните процедури, чрез които директивите се прилагат в действие, са различни според случая и могат да се заключават във „всичко от закон до обикновена докладна записка“.

6. Белгийското правителство твърди по-нататък, че въпросните директиви безспорно попадат в категорията разпоредби, разглеждани като „пряко

приложими”: правилата, регламентирани от Съвета, са ясни и точни и държавите-членки не разполагат със свобода на действие по отношение на техническите методи на тяхното приложение, единствено поради загрижеността на белгийското правителство да осигури правна сигурност, под натиска на Комисията, то впоследствие е предприело законодателни процедури с цел приложението на въпросните директиви, но те все още не са приключили.

7. Тези аргументи, представени от белгийското правителство, налагат отново да бъдат посочени, от една страна, обхватът на задължението на държавите-членки по член 189, параграф 3 и, от друга страна, използването на свободата, предоставена им по отношение на избора на форма и методи, като се има предвид целта на въпросните директиви.

8. Конкретните директиви, за които белгийската държава е обвинена, че не е приложила, са били приети на основата на две рамкови директиви: Директиви № 70/156 и № 74/150, цитирани по-горе, относно сближаването на законодателствата на държавите-членки във въпросната област, като рамковата директива за тракторите сама по себе си също така влиза в предмета на спора. Преамбюлите и на двете рамкови директиви посочват, че различните технически изисквания, прилагани в тази област от държавите-членки, води до създаване на пречки за търговията в рамките на Общността (първо съображение); като с цел да бъдат премахнати тези пречки директивите въвеждат система за „типово одобрение на ЕИО” по отношение на различните типове превозни средства, които се въвеждат с издаване на „сертификати за съответствие” за всяко превозно средство. Тези превозни средства трябва след това да бъдат разглеждани от всички държави-членки като отговарящи на изискванията на тяхното собствено законодателство (съответно – шесто и седмо съображение от преамбюла). Съгласно член 7, параграф 1 от двете директиви, никоя държава-членка не може да „откаже да регистрира или да забрани продажбата, сервизното обслужване или употребата на което и да е ново превозно средство по причини, свързани с конструкцията или функционирането му, ако това превозно средство притежава сертификата за съответствие”. Съгласно член 14, който също така е еднакъв и в двете директиви, всички решения, взети в изпълнение на тази директива, отказът за и отнемането на типово одобрение или отказът за регистриране, или забраната за продажба или използване „следва да посочат подробно основанията за това”; за решението следва да бъде уведомена заинтересованата страна, която същевременно трябва да бъде уведомена за съществуващите средства за защита, съгласно действащото законодателство в държавите-членки. На последно място, според член 15 от двете директиви държавите-членки „прилагат в сила разпоредби, които съдържат необходимите изисквания с цел осигуряване на съответствие” с директивата и предоставят на Комисията „текста на основните разпоредби от вътрешното законодателство”, които приемат в областта, уредена с настоящата директива.

9. Единадесетте специфични директиви, за които Белгия е обвинена, че не е приложила, са били приети на основание на току що прегледаните две общи директиви. Тяхната цел е да направят възможно установяването на „процедура за типово одобрение на ЕИО”, регламентирана с двете рамкови директиви чрез частични и конкретни мерки и следователно те представляват част от правната

система, установена с тези две директиви. Както и рамковите директиви, всяка отделна директива съдържа разпоредба в последния член, която изисква от държавите-членки да предприемат необходимите мерки за прилагане в своето национално законодателство.

10. От всички тези разпоредби и от естеството на мерките, които те предписват, е видно, че въпросните директиви трябва да бъдат превърнати в разпоредби на националното законодателство, което има същата правна сила като тези, които се прилагат в държавите-членки по отношение на проверката и типовото одобрение на моторните превозни средства или тракторите. Следователно, държава-членка не е изпълнила задължението, наложено Ж от член 189, параграф 3 от Договора, ако за целта на изпълнение на изискванията на въпросните директиви тя просто се позовава на съществуващи практики или дори на толерантността, която е демонстрирана от администрацията.

11. Аргументът на белгийското правителство, основан на „незадължителния“ характер на въпросните директиви, е без значение, тъй като обвързващият ефект на директивата, според който държавите-членки не могат да нарушават, се състои в това да премахне всички пречки пред свободата на движение, които е възможно да се появят по отношение на стоките, които произлизат от други държави-членки, в резултат на прилагането на технически правила, които се различават от правилата на Общността. Следователно, от изключително важно значение е всяка държава-членка да приложи въпросните директиви по такъв начин, че да изпълни напълно изискванията за яснота и сигурност в правни ситуации, които директивите се стремят да постигнат в интерес на производителите, установени в други държави-членки. Обикновени административни практики, които поради своето естество могат да бъдат променяни както и когато органите пожелаят и които не се публикуват достатъчно широко, не могат при тези обстоятелства да бъдат разглеждани като правилно изпълнение на задълженията, наложени от член 189 на държавите-членки, до които директивите са адресирани.

12. Обосновката, основана на „пряката приложимост“ на въпросните директиви също така не може да бъде приета. Действието на член 189, параграф 3 е такова, че директивите на Общността трябва да бъдат приложени с подходящи мерки за приложение, приети от държавите-членки. Само при специфични обстоятелства, в частност – когато държава-членка не е приела изискваните мерки за приложение или е приела мерки, които не съответстват на директивата, Съдът е признал правото на лицата, засегнати от тези мерки, законно да се осланят на директивата срещу държавата-членка в нарушение (наред с други по този въпрос, Решение от 5 април 1979 г., *Ratti*, дело 148/78 г., *Recueil* 1979, стр. 1629). Тази минимална гаранция, която произтича от обвързващия характер на задължението, наложено на държавите-членки от действието на директивите по член 189, параграф 3, не може да оправдае самостоятелното си освобождаване като държава-членка от навременното приемане на мерки за приложение, достатъчни за да постигнат целта на всяка директива. Както бе посочено по-горе, тези мерки трябва да включват в този случай разпоредби, равностойни на тези, които се прилагат по националната правна система за целите на осигуряване спазването на изискванията, които са описани като „задължителни“ в преамбюла на двете рамкови директиви (вж. първо съображение).

13. Следователно, аргументите, представени от белгийското правителство, трябва да бъдат отхвърлени.

14. Белгийското правителство, на второ място, твърди, че с оглед на по-голямата правна яснота, то междуременно е започнало необходимите процедури за приложение на директивите в националното законодателство, но че завършването на тези процедури е било забавено в резултат на правни аргументи относно приложимата законодателна и регулативна процедура и освен това от вътрешни политически проблеми.

15. Необходимо е само да се отбележи, както Съдът многократно е заявявал, например в Решението си от 11 април 1978 г. (*Комисията срещу Италианската република*, дело 100/77 г., Recueil 1978 г., стр. 879), че държава-членка не може да се позовава на вътрешни затруднения или разпоредби на своята национална правна система, дори на своята конституционна система с цел да оправдае неизпълнение на задълженията и сроковете, които се съдържат в директиви на Общността.

16. Допълнително основание за отсъждане по това дело по този начин е член 15 от двете общи директиви, № 70/156 от 6 февруари 1970 г. и № 74/150 от 4 март 1974 г., които предвижда по един и същи начин, че „държавите-членки прилагат в сила разпоредби, които съдържат „необходимите“ изисквания с цел осигуряване на съответствие с настоящата директива в рамките на осемнадесет месеца от уведомяването и незабавно да информират Комисията за това”. Тъй като и двете директиви са рамкови директиви, тази разпоредба трябва да се тълкува като означаваща, че държавите-членки, до които те са адресирани, имат задължението да предвидят стъпките, необходими според техните съответни правни системи, с цел да приложат в сила в рамките на изисканите срокове отделните директиви, чийто предмет е ясно определен в приложението към всяка от посочените директиви.

17. При тези обстоятелства аргументите, представени от белгийското правителство относно проблемите, с които то се е сблъскало при прилагането на въпросните директиви, не могат да бъдат приети.

18. От гореизложеното следва, че Съдът е длъжен да установи, че Кралство Белгия не е изпълнило своите задължения.

По съдебните разноски

19. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурните правила, на загубилата делото страна се възлага да заплати разноските. Тъй като ответникът не успя да докаже тезата си, на него следва да бъде разпоредено да заплати разноските.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по Договора за ЕИО, като не е приложило в сила разпоредбите в рамките на крайните срокове, необходими за прилагането на следните директиви:

- Директива № 70/221/ЕИО от 20 март 1970 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно резервоарите за течни горива и задните защитни устройства на моторни превозни средства и техните ремаркета;
- Директива № 70/387/ЕИО от 27 юли 1970 г. за сближаване законодателствата на държавите-членки относно вратите на моторните превозни средства и на техните ремаркета;
- Директива № 74/60/ЕИО от 17 декември 1973 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно вътрешните инсталации на моторните превозни средства (други вътрешни части на купето освен вътрешно огледало или огледала за обратно виждане, разположение на устройствата за управление, покрив или отварящ се покрив, облегалка и задна част на седалките);
- Директива № 74/483/ЕИО от 17 септември 1974 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно външните изпъкналости на моторните превозни средства;
- Директива № 74/150/ЕИО от 4 март 1974 г. относно сближаването на законодателствата на държавите-членки по отношение на типовото одобрение на колесни селскостопански трактори;
- Директива № 74/151/ЕИО от 4 март 1974 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно определени компоненти и характеристики на колесните селскостопански или горски трактори;
- Директива № 74/152/ЕИО от 4 март 1974 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно максималната проектна скорост и товарните платформи на колесните селскостопански или горски трактори;
- Директива № 74/346/ЕИО от 25 юни 1974 г. за сближаването на законодателството на държавите-членки относно огледалата за обратно виждане на колесни селскостопански и горски трактори;
- Директива № 74/347/ЕИО от 25 юни 1974 г. за сближаване на законодателството на държавите-членки относно полето на видимост и чистачките на предното стъкло на колесните селскостопански или горски трактори;
- Директива № 75/321/ЕИО от 20 май 1975 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно кормилната уредба на колесните селскостопански или горски трактори;
- Директива № 75/322/ЕИО от 20 май 1975 г. за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно заглушаване на

радиосмушенията, създавани от двигатели с искрово запалване, монтирани на колесни селскостопански или горски трактори;

- Директива № 75/323/ЕИО от 20 май 1975 г. за сближаването на законодателствата на държавите-членки относно електрическото захранване, монтирано на колесни селскостопански или горски трактори, за устройства за осветяване и светлинна сигнализация на инструменти, машини или ремаркета, предназначени за работа в селското или горското стопанство.

2. Разпоредено е на Кралство Белгия да плати разноските.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 6 май 1980 година.

Подписи